

Sygn. akt: III U 331/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Suchcicka
Protokolant:	sekretarz sądowy Ewelina Asztemborska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31 października 2014 r. w O.

sprawy z odwołania H. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy

na skutek odwołania H. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 18.03.2014r. **znak** (...)

orzeka:

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje H. R. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od 3 grudnia 2013 roku do 2 grudnia 2015 roku,
- stwierdza odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

H. R. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18.03.2014r., nr (...), odmawiającej jej prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. W uzasadnieniu wskazała, na (...) choruje od 1992r., choroba postępuje, mimo przyjmowania leków stan zdrowia pogarsza się. Nie jest w stanie pracować zarobkowo.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o jego oddalenie.

W uzasadnieniu wskazał, że decyzją z dnia 16.07.1992r. Oddział ZUS w O. przyznał odwołującej H. R. prawo do renty inwalidzkiej według III grupy inwalidów, w oparciu o przepisy ustawy z dnia 14.12.1982r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin. Prawo do świadczenia rentowego było przedłużane, a w decyzji z dnia 30.09.2011r. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy przyznane zostało na stałe. W dniu 03.12.2012r. odwołująca H. R. złożyła w ZUS wniosek o ustalenie uprawnień do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, z związku z pogorszeniem się stanu zdrowia. W celu ustalenia stopnia niezdolności do pracy, odwołująca skierowana została

na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w swoim orzeczeniu z dnia 08.01.2014r. ustalił, że H. R. nie jest całkowicie niezdolna do pracy. Odwołująca od ww. orzeczenia wniosła sprzeciw do Komisji Lekarskiej ZUS. Komisja Lekarska ZUS II Oddział w W. nr (...), po przeprowadzeniu badania i dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji medycznej, w swoim orzeczeniu z dnia 14.02.2014r. również ustaliła, że H. R. nie jest całkowicie niezdolna do pracy.

Wobec powyższego decyzją z dnia 18.03.2014r. odmówiono jej prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie H. R. od decyzji ZUS z dnia 18.03.2014r. jest zasadne.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2013.1440) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, która spełnia łącznie następujące przesłanki:

1. jest niezdolny do pracy,
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
3. niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (art. 57 ust. 2 ustawy).

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 w/w ustawy, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy dokonuje w formie orzeczenia lekarz orzecznik ZUS. Od orzeczenia lekarza orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu. Komisja lekarska rozpatrując sprzeciw lub zarzut wadliwości, dokonuje w formie orzeczenia oceny niezdolności do pracy i jej stopnia oraz trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy. Orzeczenie lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie komisji lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji (art. 14 ust. 1 pkt 1 oraz art.14 ust. 2a, 2e, 2f i ust 3 cytowanej ustawy).

W świetle w/w przepisów zasadniczą kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, od której zależała skuteczność odwołania H. R., było ustalenie, czy jest ona całkowicie niezdolna do pracy, jeśli tak, to jaki jest przewidywany okres trwania niezdolności oraz w jakim okresie ta niezdolność powstała.

Na okoliczność występowania niezdolności do pracy odwołującej Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu ortopedii, neurologii, chirurgii naczyniowej i kardiologii.

Biegli z zakresu: neurologii – M. B., ortopedii J. S., kardiologii K. S. i chirurgii W. M. w opinii nadesłanej w dniu 29.07.2014r., po przeprowadzonym w dniu 28.06.2014r. badaniu odwołującej oraz zapoznaniu się z dokumentacją medyczną dotyczącą stanu jej zdrowia, zdiagnozowali: upośledzenie w znacznym stopniu funkcji narządu ruchu w przebiegu reumatoidalnego zapalenia stawów - okres IV funkcja 2/3 leczonego od 25 lat, zredukowane nadciśnienie tętnicze i otyłość. Zdaniem biegłych, **aktualny stopień zaawansowania schorzeń daje podstawę do**

uznania badanej za całkowicie niezdolną do pracy na okres dwóch lat od daty wystawienia druku N9 – 03.12.2013r. W uzasadnieniu biegli wskazali, że z upływem czasu stan zdrowia nie uległ poprawie, a badana z wykształceniem średnim technicznym - cukiernik (do 1992 r. pracowała jako sprzedawca, na świadczeniu rentowym od 1992r, od 2002 do 2004r. miała orzeczoną całkowitą niezdolność do pracy, wyrokiem Sądu), jest całkowicie niezdolna do pracy. Miała wykonane zdjęcia rąk i stóp dn.27.11.2013r.t które potwierdzają znaczne zawansowane zmiany destrukcyjne układu kostno-stawowego (k. 11 odwr. a.s.).

Organ rentowy w piśmie procesowym z dnia 18.09.2014r. podał, że nie zgłasza zastrzeżeń do opinii. Załączył stanowisko Przewodniczącego Komisji Lekarskich przy II Oddziale ZUS w W., który podał, że w związku z pogorszeniem stanu funkcjonalnego zwłaszcza w zakresie rąk i nóg nie wnosi zastrzeżeń (k. 23 a.s.) .

Zdaniem Sądu wydana w sprawie opinia biegłych może stanowić podstawę do wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Została ona sporządzona przez lekarzy o specjalnościach odpowiednich do ujawnionych u odwołującej jednostek chorobowych. Biegli dokonali analizy zebranej w sprawie dokumentacji medycznej, przeprowadzili wywiad oraz badania odwołującej. Zarówno rozpoznanie, jak i wnioski, jakie znajdują się w opinii są rzeczowe, spójne i logiczne, dlatego zasługują na uwzględnienie. Biegli odnieśli się do schorzeń występujących u badanej, określili stopień ich nasilenia i wpływ na zdolność do pracy.

Z akt rentowych wynika, iż odwołująca, z zawodu cukiernik, w przeszłości pracowała jako sprzedawca. Do tej pracy odnieśli się biegli sądowi w opinii stwierdzając, że odwołująca jest niezdolna do jej wykonywania.

Mając powyższe na względzie na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd dokonał stosownej zmiany zaskarżonej decyzji i przyznał H. R. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od dnia 03.12.2013r. do dnia 02.12.2015r. – o czym orzeczono w punkcie 1 wyroku.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującej prawo do renty, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji tj. zarówno przyznającego prawo do świadczenia, jak też jego brak (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.04.2010 roku, II UK 330/09, LEX 604220).

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie ZUS ponosi odpowiedzialność za niewydanie decyzji, bowiem przyczyną nieprzyznania renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy była błędna ocena stanu zdrowia dokonana przez organ rentowy. Komisja Lekarska ZUS dysponowała niezbędnymi i wystarczającymi dokumentami, w tym w szczególności dokumentacją lekarską, pozwalającą na uznanie odwołującej za całkowicie niezdolną do pracy już na etapie postępowania przed ZUS. Odwołująca nie przedstawiła na etapie postępowania sądowego żadnej nowej dokumentacji, która nie byłaby znana ZUS. Organowi rentowemu należy więc przypisać odpowiedzialność za opóźnienie w przyznaniu świadczenia - co stwierdzono w punkcie 2 orzeczenia.